

Peter Schwindt

Justin Time

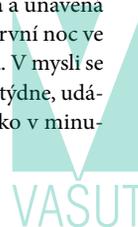
I.

Ve dvacátém čtvrtém století umožnil technický pokrok lidstvu takový život, o jakém se předchozím generacím mohlo leda tak zdát. Války a katastrofy, hlad a epidemie byly konečně zažehnány. Leckdo už oslavoval počátek Zlatého věku lidstva, který leckteří futurologové slibovali již dávno. Nikdo si už opravdu nemusel dělat starosti. Stroje a umělé inteligence převzaly veškeré obtížné, nebezpečné a nepříjemné práce, jako například získávání energie, průmyslovou výrobu zboží dlouhodobé spotřeby nebo péči o domácnost.

A právě takový technický pokrok mohl pro třináctileté děvče z devatenáctého století představovat opravdový problém.

Fanny Haywardová byla sice vyčerpaná a unavená jako nikdy v životě, přesto po celou svou první noc ve dvacátém čtvrtém století nezamhouřila oka. V myslí se jí neustále promítaly události z posledního týdne, události nyní pohřbené přes pět set let hluboko v minu-

losti. Rozum jí nakrásně mohl říkat, že budoucnost se stala její přítomností, ale podstatná část její osobnosti zřejmě dosud vlezla v minulosti a do přítomnosti ještě nedorazila.

Když po bezesné noci našťvaně odhodila pokrývku, slunce už stálo vysoko na obloze. Měla žízeň, hrozně ráda by si dala sklenici mléka, ale nevěděla, kde ji vzít. Bosky přetápala ke dveřím a opatrně je otevřela.

Vyšla na chodbu. Všude panovalo naprosté ticho. Hlavní budova Internátní školy Thaddeuse Birche, v níž se nacházely i ložnice, se nezdála nijak velká, ale přístavky, které časem k tomuto bývalému starému panskému sídlu přibýly, z ní vytvořily bludiště pro každého nováčka. Fanny se kradla chodbou ke skleněným dveřím, za nimiž spatřila schodiště. Opatrně stiskla kliku a rozhlédla se.

Na odpočívadle objevila evakuační plán budovy s půdorysem jednotlivých pater. Kuchyně se podle něj nacházela v suterénu západního křídla. Vstúpila si cestu do paměti a seběhla po schodech.

Zatímco ve vyšších patrech už okny dopadalo světlo nového dne, v suterénu na ni pochopitelně čekala tma jako v pytli. Chvilí do ní bezradně hleděla, potom učinila krok a vtom se rozsvítilo. Zděšeně sebou trhla a zaposlouchala se do ticha. Nezdálo se však, že by v suterénu byl ještě někdo další. Zvláštní, pomyslela si. Ne že by věřila v čáry, ale pokud šlo o rok 2385, musela být ve střehu. V této době bylo podle ní možné všechno.

Opatrně se vkradla do kuchyně. I v ní se automaticky rozsvítily zářivky. Jako by dům sám nejlépe věděl, kdy má rozsvěcet.

Plaše se rozhlédla. Nevěděla sice přesně, co očekávala, ale určitě ne to, co spatřila. Nebyl tu krb s kotlem zavěšeným na řetězu. Od stropu nevisely hrnce ani pánve. Vše na ni působilo podivně chladně, hladce a neútně.

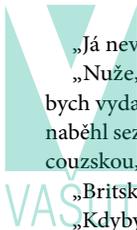

Podlahu pokrývaly bílé dlaždice, na něž dopadalo zelenavé světlo, a třebaže v místnosti rozhodně nebylo chladno, Fanny zamrazilo. V ocelových regálech se vrstvily krabice s nápisy. Na jedné stálo *Potravinový substrát B pro velkoprovozy*. Nechápala, oč jde, a proto ji otevřela a nahlédla do ní. Spatřila šedý prášek zatavený v průhledných sáčcích. Připomínal mouku a nevyhlízel příliš chutně. Možná se to musí rozmíchat s vodou na kaši, pomyslela si, ale nikde nenacházela vědro, natož pumpu. Prohledala ostatní skříně, ale kromě substrátů a příborů nenašla nic, co by jí pomohlo.

Potom pohledem spočinula na obrovské skříní uprostřed místnosti. Pozorně si ji prohlédla a na čelní straně objevila řadu tlačítek. Opatrně stiskla to největší. Skřín promluvila: „Vítá vás Gastromat tři tisíce, komplexní řešení pro gastronomické velkoprovozy. Co pro vás mohu udělat?“

Fanny leknutím uskočila a bázlivě se na kuchyňský stroj podívala.

„Přejete si snídaní, oběd, nebo večeři?“

„Já nevím,“ špitla.
„Nuže, mám-li soudit podle denní doby, navrhl bych vydatnou snídani.“ Vysunul se displej a na něm naběhl seznam jídel. „Přejete si snídani britskou, francouzskou, nebo kontinentální?“

„Britskou,“ špitla znovu.
„Kdybyste mluvil či mluvila hlasitěji, měly by moje procesory s objednávkou méně problémů.“

Fanny si odkašlala a pak hlasitěji řekla: „Britskou.“
„Dobrá volba. Začneme vejci. Volské oko, nebo mícháná?“

„Já mám vlastně jenom žížeň.“
„Dáváte tedy přednost francouzské snídani? Má to být káva s mlékem, anebo malkao?“

„Sklenice mléka.“
„Tou bohužel nemohu sloužit. Jsem Gastromat tři tisíce, komplexní řešení pro gastronomické velkopropy. S menšími objednávkami se laskavě obraťte na zařízení Cocus de luxe. Sklenici mléka vám mohu nabídnout jedině v rámci kompletního menu.“

Fanny si vzdychla. „No dobře, tak já si vezmu to kompletní menu.“

„Snídani, oběd...“
„Snídani, britskou. S míchánými vejci,“ uřála stroji slovo.

„Prosím. Smím k tomu doporučit toast?“
Fanny pokrčila rameny. „Ano.“
„Grilované rajče?“
„Ano.“

„Slaninu, nebo šunku?“
„Obojí.“
„Smažené fazole?“
Fanny se zašklebila. „Děkuji pěkně.“
„Míníte tím ano, či ne?“
„Ne.“
„K tomu čaj? Darjeeling? Earl Grey? Gunpowder? Orange Pekoe...“

„Ne, mléko! Obyčejnou–sklenici–studenýho–mlíka.“ křičela Fanny a kladla důraz na každé slovo.

Zasyčelo to a otevřela se dvířka. „V tom případě vás prosím, abyste do patřičného otvoru vložil či vložila substrát D,“ instruoval ji zcela netečně Gastromat 3000. Fanny roztrhla jeden ze sáčků, které ležely volně na polici – ani se nepodívala, co je na něm napsáno – a obsah vsypala do stroje.

„Chci vás upozornit na to, že se nejedná o správný substrát. Abychom docílili požadovaného výsledku...“

„Dost!“ vykřikla Fanny už poněkud vztekle. „Chtěla jsem jenom sklenici mléka, a místo toho se tady dohaduju s praštěným, přechytralým strojem.“

„Objednávku musíte ještě potvrdit.“
„Dobrá. Tímto potvrzuju objednávku. Je to tak dobře? Dostanu už to, co chci?“

Gastromat neodpověděl. Dvířka se zavřela. Stroj potom dvě minuty pronikavě vrčel a pak se opět otevřel.

Fanny málem vypadly oči z důlků, když viděla, co si poručila. Před ní se vrstvila stovka naprosto stejných

podnosů. Na všech míchaná vejce, slanina, šunka, grilované rajče – a jedna sklenice mléka.

„Jedna by byla stačila,“ pronesla Fanny suše.

„Jak jsem se již dříve zmínil, jsem Gastromat tři tisíce, komplexní řešení pro gastronomické velkoprovozy.“

„No jo, já vím,“ zabručela Fanny, vzala si jeden podnos a sedla si k přípravnému stolu. Protože neměla vidličku, vylovila si slaninu z talíře prstem, strčila si ji do úst...

A hned ji obloukem vyplivla. „Fujtajbl!“ vykřikla zhnuseně a chuť, připomínající nejspíše řasy, se pokusila spláchnout mlékem. Tekutina však chutnala po zkaženém uzenáči, takže i Fanny, která nebyla v jídlé nijak vybíravá, měla pocit, že se za chvíli pozvrací. „Co je kčertu tohle? V životě jsem nejedla něco tak hnusného!“

„Jak jsem již dříve podotkl, byl špatně zvolen substrát. Typ D se používá pro syntetizaci snídaně, zatímco typ F je určen pro páteční rybu.“

„A co teď budu dělat se zbývajícími devadesáti devíti porcemi?“

„Jen klid, děvče. O to se už postarám.“ Fanny se prudce otočila a ve dveřích spatřila vysokého muže s čepicí a plnovousem. Celá skleslá dopadla na židli. „Děkuju...“ špitla nešťastně.

„Taky se s tím strojem nedokážu sprátně,“ utěšoval ji školník a údržbář kapitán Nurmi. „A to i přesto, že jsem toho otrapu sám naprogramoval.“ Zavedl Fanny

k menšímu skříňovitému přístroji, který stál kousek stranou v koutě.

„To je ten Cocus de luxe?“ zeptala se. Chtěla ukázat, co nového se už naučila.

Kapitán se na ni překvapeně podíval. „Ne. To je lednice. V ní uchovávám čerstvé potraviny. Jsou sice o něco dražší než tyhle umělé, ale o to lépe chutnají.“ Otevřel dvířka a ukázal se osvětlený vnitřek. „Takže se kouknem, co tu máme: hovězí v konzervě, marmeláda, máslo, vejce, sýr, džus... a... ovšem, dva litry čerstvého mléka. Pomůžeš mi to odnést do jídelny?“

„To už jsou ostatní vzhůru?“ zeptala se Fanny.

Kapitán se podíval na hodinky. „Je něco po sedmé. Doktorka Zimmerliová a Justin by už na nás měli čekat.“

Všechny potraviny vhodné k dobré snídani vynesli do společné jídelny. Doktorka Zimmerliová a Justin Time prostřeli stůl, který stál na vyvýšeném místě v čele sálu a byl jinak vyhrazen pedagogickému sboru a případným návštěvám.

„Fanny Haywardová,“ konstatovala ředitelka a zpytavě na ni pohlédla. „Jaká byla první noc na naší škole? Nezdá se mi, že by ses dobře vyspala.“

„Ne, nijak zvlášť,“ přiznala Fanny s křivým úsměvem. „Možná to bude tím, že jsem hodně dlouho nespala v posteli. Zabořila jsem se do matrace, takže jsem se nemohla ani pohnout.“

„V tom případě bys byla první, komu připadá místní postel příliš měkká,“ usklíbl se Justin, nalil jí mléko

